

[Korsgaard.]

om, at visse Reserver i et Selskab skattemæssigt set skal betragtes som Aktiekapital, to Aar efter, naar Selskabet har foretaget Dispositioner ud fra en saadan Lov, simpelt hen kan slaa en Streg derover og sige: Det gælder ikke mere. Det er efter min Mening en uhæderlig Lovgivning, og jeg vil naturligvis saa længe som mulig være mod en Lovgivning, som jeg ikke mener betegnes for haardt med det Ord, jeg brugte for lidt siden. Anderledes kan man naturligvis sige, det ligger med rent private Personer, der ved vi jo, at overfor dem kan Skattelovgivningen skifte nogenlunde hurtigt.

Som sagt, jeg mener ikke, at den Form for at skabe Tilbøjelighed til Formuedannelse, som man fik i Skattelovgivningen gennem Formueskatteoven af 1927, var den ideelle. Jeg har for mit eget personlige Vedkommende den Tro og mener at have i hvert Fald en meget væsentlig Del af mit Parti med i denne Opfattelse, at naar man ad Skattelovgivningens Vej vil opfordre til Konsolidering, er det ikke rigtigt at indstille sig paa at forhindre Opsparing eller i hvert Tilfælde vanskeliggøre Opsparing, som man gør i den Lov, der blev gennemført, saa skulde man hellere sætte ind paa at fremelske Opsparing ved at gøre Skatten noget mindre for alle.

Hvis der nu bagved den efter min Mening fuldkommen falske Argumentation, som vi hidtil har hørt, ligger Tanker i den Retning, at man kunde tænke sig uden at forøge Statens Provenu at gaa ind i en Realitetsforhandling om en Forbedring af den tekniske Udformning af Skattelovene, ja vel, saa vil jeg gaa ud fra, at vi Konservative er altid at faa i Tale. Man kunde jo tænke sig, at vi havde visse Hensyn at tage til visse Sider i denne Sal, og det vilde jeg ogsaa antage, at vi vilde have følt, hvis vi ikke havde oplevet, at den anden Side efter min Mening for ikke saa længe siden forlod sin politiske Linie paa det beskatningsmæssige Omraade og fuldkommen til ingen Nytte gav Afkald paa en meget stor Luksusbeskatning. Efter en Handling af den Art er det, synes det mig, lige til, at selv om vi ikke i Forvejen vilde have følt os fuldkommen fri, maa vi da i hvert Fald gøre det nu.

Hvis der altsaa bag Socialdemokratiets Agitationsfremstilling ligger Realiteter af den Art, her er antydet, kan vi jo tale om det, men jeg nærer ingen stor Tro til, at der gør det, saa vilde man vel ikke have Brug for alle disse forfærdende Ord, som det ærede Medlem Hr. Stauning brugte, saa

vilde man vel kunne have nævnt Tingene simpelt og lige til. Efter det, der hidtil er sket, kan vi ærlig talt ikke tage det saa svært alvorligt.

P. Munch: Da Lovforslaget om Landmandsbankordningen i Fjor var til Afgørelse her i Tinget, stillede vi fra vor Side Forslag om samtidig med Gennemførelse af Loven at gennemføre en Dækningslov, der sikrede Tilvejebringelse af Pengene til de Udgifter, som denne Lov medførte. Dette Lovforslag blev den Gang ikke gennemført, og den ærede Ordfører for Partiet Venstre takkede nu Socialdemokratiet for den Realitetssans, Partiet viste ved den paagældende Lejlighed. Saa fremt denne Realitetssans sættes i Forbindelse med selve dette Formaal at opnaa en direkte Beskatning til Dækning af de paagældende Udgifter, synes den jo foreløbig ikke at have faaet nogen Bekræftelse; det har da ikke vist sig, at det var en Handling ud fra en Realitetsbedømmelse af Partiet Venstre, som man den Gang traf sine Aftaler med. Man maa den Gang, forudsat, at man tilsigtede og ventede at opnaa en Afgørelse i Overensstemmelse med det Krav, man den Gang stillede, have bygget paa Illusioner med Hensyn til Partiet Venstre og ikke paa den rette Forstaaelse af, af hvilken Beskaffenhed Partiet var.

Men det er jo af underordnet Betydning i Forhold til selve det Spørgsmaal, der nu foreligger. Der er det unægtelig min Opfattelse, at det Paabud, der fandtes i Loven fra i Foraaret, har kun faaet en fuldkommen formel Opfyldelse. Det er i den Forstand formelt opfyldt, at der er forelagt et Lovforslag her, hvor man i Motiverne og i Udtalelser har henvist til dette Lovpaabud fra Foraaret. Men i Virkeligheden førte denne Lovgivning og de Lovforslag, som da fremsattes, ikke til Tilvejebringelse af Midler til Dækning af de paagældende Udgifter. Det hele førte til en Skatteomlægning og en Skatteomlægning, der knyttede sig udelukkende til forskellige Former af indirekte Afgifter, medens det i hvert Fald for en meget væsentlig Del af Partihaverne i Landmandsbankforliget i Fjor var et Krav, som laa bag den paagældende Paragraf, at det skulde være en direkte Beskatning, der blev gennemført ved nævnte Lejlighed.

I saa Henseende er man altsaa blevet skuffet, og jeg tror vedblivende, at det havde været klogere, om man havde gennemført sit Krav den Gang. Det er mit